

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 26. oktober 1995, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er oplået i salen.

Mødet hævet kl. 17.32

Ved en fejl er svaret på spørgsmål nr. S 69 faldet ud på side 387, og både spørgsmålet og svaret er optrykt her.

Spm. nr. S 69

Til socialministeren (10/10 95) af:

Tove Fergo (V):

»Hvad vil ministeren gøre for at standse det både retligt, forvaltningsmæssigt og socialt set uacceptable forhold, at visse kommuner i sager om tvangsmæssig udeanbringelse af et barn dækker udgifterne til den efter bemærkningerne til bistandslovens § 66 d indrømmede adgang til alternativ undersøgelse af barnet, medens andre kommuner afslår at dække denne udgift?«

Begrundelse

Som forholdene er nu, betyder det, at mere formuende borgere kan erhverve en alternativ erklæring om deres barn og altså fremlægge en kontradiktion, i kraft af at de kan betale for den, hvorimod uformuende borgere, og sådanne er en væsentlig del af dem, der kan påføres en fjernessag, alene af økonomiske grunde ikke kan opnå samme retsikkerhed.

Svar (13/10 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Under behandlingen af bistandslovens nye bestemmelser om foranstaltninger for børn og unge, der trådte i kraft den 1. januar 1993, blev

en række afgrænsningsproblemer vedrørende forældremyndighedsindehaverens og kommunalbestyrelsens kompetence til at træffe bestemmelser over et barn eller ung under opholdet uden for hjemmet drøftet, jf. således bemærkningerne til lovforslagets § 66 d.

I forbindelse med disse drøftelser blev det bl.a. fastlagt, at forældrene som udgangspunkt vil kunne anmode om at få barnet undersøgt for egen regning hos en læge, psykolog eller anden sagkyndig, som de selv vælger. Beslutningen om, hvorvidt anmodningen kan efterkommes, må træffes ud fra en vurdering af, om tungtvæjende modstående hensyn gør sig gældende. Disse hensyn må vurderes i forhold til formålet med anbringelsen samt en eventuel risiko for, at den påtænkte undersøgelse kan volde barnet eller den unge skade. Hvis forældrenes anmodning afslås, vil beslutningen herom kunne indbringes for det sociale ankenævn.

De drøftelser, der fandt sted i forbindelse med lovforslagets behandling, angik således spørgsmålet om forældrenes mulighed for selv at foranledige en alternativ undersøgelse af barnet, mens det blev slået fast, at betalingen måtte være for forældrenes egen regning.

Udgangspunktet er således, at forældrene selv må betale. Det vil herefter være op til den enkelte kommune at vurdere, om der findes konkrete grunde til, at man kan beslutte sig for at yde økonomisk støtte.

Jeg finder dette fuldt forsvarligt og helt i overensstemmelse med de principper, der ligger til grund for kommunernes muligheder for på grundlag af de konkrete omstændigheder at træffe afgørelser i disse sager.